

Gylde, naar det kommer til at ligge paa den samme som det mislykkede Forslag fra 1844. Naar jeg nemlig skal omtale det paa nærværende Trin, saa kan jeg ikke Andet end omtale det som ganske forkasteligt i mine Dine, undtagen hvad jeg gjerne tiltræder, som den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste District (Spandet) foreslog, kun at beholde den oprindelige § 20, men nu efterat to Paragraffer er tabte paa Weien, den 18 § af Lovforslaget, jeg kan ikke sige Andet, naar jeg seer paa den Grundtanke, det Princip, som gaaer igjennem det Hele frem for Alt saaledes som det skal betragtes, saaledes som det gaaer igjennem den oprindelig som det er foreslagt — thi hvad Forandringer, som kunne være blevne gjorte i en anden Aand, det maa jo have fordærvet det Forslag — naar jeg seer siger jeg paa Grundtanken deri, da kan jeg umulig sige Andet, end at det er som man kunde vente det af det gamle danske Cancellie, dets høie Alderdom med dets dybt indgroede Fordomme mod Frihed og Offentlighed, og først og sidst mod dem, som man der kalder med et Navn „Smørere“, og det var alle os, som spidsede Pennen enten til fri Critik over de af de høie Collegier med allerhøieste Approbation udgivne Skrifter, eller til at mærke Mangler og Feil i den Tilstand, som de høie Collegier fandt var god nok til os, om ikke altfor god. Den Grundtanke, som gaaer igjennem denne Lov, er siger jeg det gamle danske Cancellie aldeles værdig, men dertimod maa jeg sige, jeg veed slet ikke hvorledes jeg skal rime den med vor nærværende Tilstand, jeg veed ikke, hvorledes jeg skal rime det med vort ansvarlige Ministerium, et ansvarligt Ministerium, som maa antages at være anderledes fundet mod Friheden og Offentligheden, et ansvarligt Ministerium, som har havt den særdeles Dplysning i Trykkefrihedssagen, som baade 1848 og 1849 har givet, og som jo maa tænkes at have stadig Grundloven for Øie. Grundloven tilstaaer os jo ikke blot (rigtigt nok i fattige Udtryk) Trykkefrihed, men kræver ogsaa, at alle de Baand paa Næringsdriften, som ikke det almene Vel kræver, skulde snarest saavidt muligt løses, og med en tilsvarende Stilling kan jeg slet ikke rime den Pres-

selov, der allerede ved sit Navn som en Presselov minder os om, at det er noget, som ikke er bestemt til at ordne den store aandelige Udbredelse af Lyset, men som er til at sætte dem, der besatte sig dermed, i Klemme tilgavn. Jeg kan nemlig slet ikke see, at der i Udkastet enten tales eller tænkes paa nogen virkelig Trykkefrihed, men at det synes forudsat, at Trykkevangen har været en Perle, og at Trykkefriheden er i Grunden saa utaalelig, at man maa søge at drage alle Uttringer, saavel skriftlige som mundtlige, saavidt mulig ind under Pressens Tvang, som skeet er her i næstsidste § ligesom det var skeet i Udkastet af 1844, og da jeg ikke veed at have seet det i nogen anden Lov maa det vel have været originalt for Cancelliet. Ligesom jeg nu ved Synet af denne Grundtanke tog mig den Frihed at erklære i 1845, at man aldrig fra det danske Cancellie kunde vente nogen Presselov, hvormed den danske Læseverden kunde være tjent, da Cancelliet aabenbart selv var Part, og da vi alle kunne see at Cancelliets Skrive- og Trykkefrihed maatte formindskes i samme Grad som vor blev udvidet, saaledes maa jeg ogsaa nu sige, at jeg ikke kan tænke mig, at der enten fra det nærværende eller det tilkommende Justitsministerium udkom en Lov om disse aandelige Interesser, som man kunde glæde sig ved, undtagen naar den indskrænkes til den §, som slutter Lovforslaget, og ophæver alle de foregaaende Trykke-Ånordninger, thi en saadan Selvfornegtelse er det Gæste, jeg fra Justitsministeriets Side kunde tænke mig at være gavnlig baade for Trykkefriheden og Læseverdenen i det Hele. Thi det er jo nemlig saa og maa være vel være saa, at i Justitsministeriet der vil altid Politihensyn have meget at sige, istedetfor at, naar der skal udkomme en Lov til at ordne Trykkefriheden og saavdt muligt fremme dens rette Brug, da kan jeg ikke tænke mig, at den skulde udgaae uden fra et virkelig Dplysnings-Ministerium, et Dplysningsministerium, som ret egentlig betragter det som sin største Opgave, og altsaa ikke vilde og ikke kunde paalægge Pressen andre Baand end netop det, det store Dplysningsværk i sig selv vilde kræve, og som vilde være umuligt uden at skade dens virkelige Bestand og Fremgang. Naar jeg saaledes blot betragter Stils-